

ning er overordentlig vigtigt, at de bedste Dyr kommer der, og at de ikke udelukkes paa Grund af smitsom Kastning i den Besætning, hvortil de hører, dels fordi man maa gaa ud fra, at Smitte paa Dyrskuer er i høj Grad usandsynlig. Men det er naturligtvis et Spørgsmaal, der kan overvejes paa et senere Tidspunkt. Jeg vilde dog finde det ejendommeligt at sætte det ind netop nu, da Udvalget i Folketinget har anmodet Ministeriet om at spørge Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, om de ikke allerhelst vil have, at hele § 12 bortfalder. Jeg personlig nærer den Opfattelse, at denne Paragraf beror paa en fuldstændig Misforstaaelse af den smitsomme Kastnings hele Forekomst og i nogen Grad skyldes Mangel paa virkelig Viden om denne Sygdoms Ejendommelighed og Mangel paa Forebyggelses- og Bekæmpelsesmidler overfor Sygdommen. Hvis der her i Landet fandtes 10 eller 20 eller 200 Besætninger med smitsom Kastning, kunde det være meget fornuftigt at indføre en saadan Lovregel, men med den Udbredelse, smitsom Kastning desværre har i Danmark, er det en fuldkommen Misforstaaelse at tro, at man kan begrænse den paa den Maade, her er foreslaaet. Jeg tror at turde sige, at ingen Landmand kan vide sig sikker for smitsom Kastning i Øjeblikket, medmindre han holder sin Besætning strengt isoleret fra andre Besætninger og vedligeholder den ved Selvtillæg — og saa kan han endda ikke være sikker. Og naar man anfører Bestemmelser som dem i § 1, knytter der sig den meget store Mangel til disse Bestemmelser, at en Landmand i Virkeligheden ikke altid med fuldstændig Sikkerhed kan sige, hvorvidt han har smitsom Kastning eller ikke. I mange Tilfælde ved han, at han har smitsom Kastning i sin Besætning, men mange tror, at de ikke har smitsom Kastning, og dog findes Smitten i deres Besætning, og de Midler, som Veterinærvidenskaben stiller til Raadighed til Sygdommens Konstatering, er efter alt foreliggende ikke saa sikre, at man ganske trygt kan forlade sig paa dem. Jeg tror derfor, det er et fornuftigt Standpunkt indtil videre at lade Paragraffen staa, som den er ændret, og afvente, hvad Landbo- og Husmandsforeningerne vil sige om dette Spørgsmaal.

Paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Taksterne i § 2 skal forstaas paa den Maade, at de gælder pr. Dyr eller pr. Besætning, idet der staa anført, at der betales for hver Forretning, maa jeg svare, at Taksterne selvfølgelig gælder pr. Besætning.

Det vilde ellers blive et mægtigt Honorar, der kunde udbetales til en Dyrslæge, hvis han skulde have 6 Kr. for hvert Dyr i en Besætning og det var en stor Besætning. Saa var det ikke saa underligt, at Dyrslægerne kunde give Tilslutning til denne Takst. Naar det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Frøkjær) udtalte Ønske om, at man bibeholdt Bemyndigelsen for Landbrugsministeren til at ændre Taksterne, men dog saaledes, at man erstattede Ordet „ændre“ med „nedsætte“, vil jeg dertil sige, at selvfølgelig vil det i disse Tider navnlig være en Nedsættelse, man vil tænke paa ved en forestaaende Ændring, men jeg vilde dog finde det noget ejendommeligt at give Landbrugsministeren Bevægelsesfrihed i nedadgaaende Retning, men ikke i opadgaaende Retning, for det kunde dog tænkes — vi har set saadanne Prisbevægelser i tidligere Perioder —, at den Tid igen kunde komme, da en Bevægelse i opadgaaende Retning vilde være ønskelig eller nødvendig. Jeg haaber ikke, det skal ske, men man kan dog ikke afvise den Mulighed, og der er dog ingen, som ønsker, at der ligefrem skal øves Uret overfor Dyrslægerne. Jeg vil derfor mene, at hvis man i det hele taget vil give denne Bemyndigelse, bør man lade den staa, som den her er formet, idet jeg udtrykkelig gør opmærksom paa, at de Ændringer, der kan forventes i den nærmeste Fremtid, efter alt hvad der foreligger, vil blive Nedsættelser.

Det ærede 11te Medlem for 6te Kreds (Hans Nielsen) udtalte, at en saadan Bemyndigelse til Landbrugsministeren sikkert ikke vilde være meget nyttig, eftersom Landbrugsministeren ikke sørgede for at nedsætte Taksterne for Slagteridyrslægerne, og gjorde dem i den Forbindelse til Genstand for en Kritik, som jeg i mangt og meget kan slutte mig til. Disse Dyrslægetakster for Slagterierne staa overfor en Revision. Landbrugsministeren har her fulgt den Fremgangsmaade, som jeg maa mene er rigtig, at han overlader til Slagterierne og Dyrslægerne at forhandle sig til Rette om, hvilke Takster der skal betales. Det er Landbrugsministeren, der ansætter Dyrslægerne, men det er Slagterierne, der skal betale dem, og hvis de to Parter kan blive enige, ser jeg ikke, der er megen Grund for Landbrugsministeren til at blande sig i det; men hvis de ikke kan blive enige, maa Landbrugsministeren fastsætte Taksterne. Sidste Gang der blev fastsat Takster, var en saadan Enighed mellem Slagterierne og Dyrslægerne tilveje-